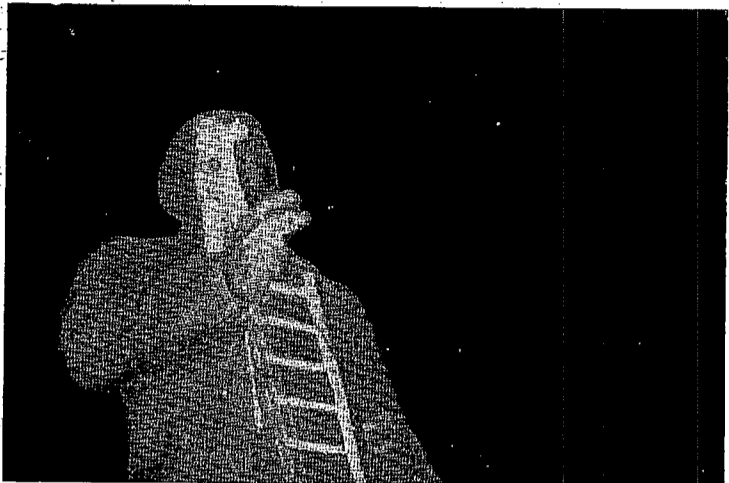

Actiunea Catolica Romana

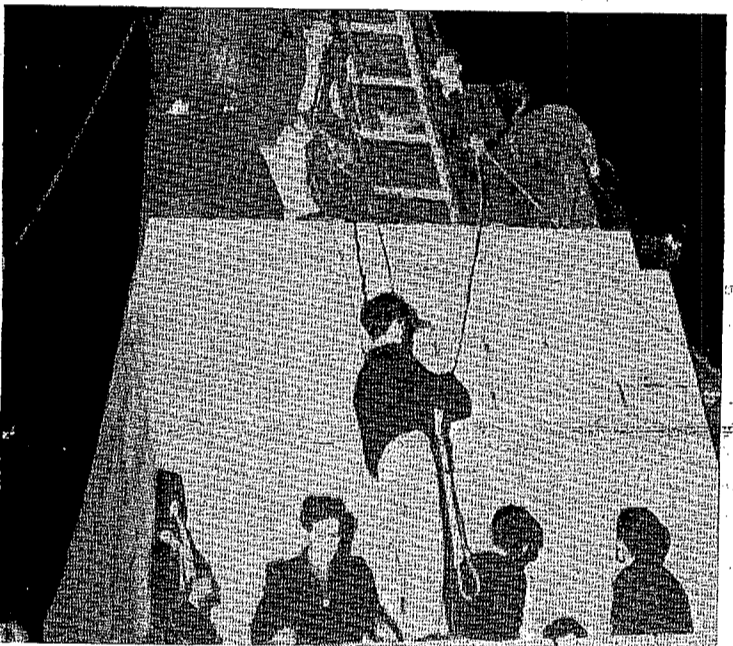
Roma

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Octombrie 1956 No. 12

COLOSUL A CAZUT...

Revoluționarii dărâmă, la Budapesta, uriașul monument al lui Stalin...

DINCOLO DE ORICE LIMITE

Dumnezeu să ducă la altarele gloriei și ale nemuririi pe toți cei care au căzut dincolo de întunecata cortină de fier pentru eliberarea țărilor de sub jugul sclaviei ruso-asiatice!

Germani, polonezi, unguri, români, cehi, jugoslavi și albanezi — fiecare națiune după posibilitățile ei de a se mișca, după poziția geografică, având mai multe sau mai puține divizii ruse pe teritoriul lor, — fiecare din aceste națiuni subjugate are dreptul la recunoștința acestui Occident care nu totdeauna a înțeles valoarea sacrificiilor ce s'au făcut și continuă să se facă (în multe din aceste țări, sub semnul celui mai tragic anonim) pentru o cauză care nu este numai a lor ci privește colectivitatea occidentală însăși.

Lupta de rezistență împotriva hoardelor asiatice a pornit acum 12 ani, când trupele sovietice traversară Nistrul invadând pământul Europei răsăritene. Cine a văzut intrarea în București a acestor «liberatori» de tristă memorie, veniți în căruțe cu coviltir, trase de cai slăbănogi, așa cum vin țiganii nomazi, își amintește panica fizică și morală ce cuprinsese poporul nostru — latin și creștin — în fața acestei invazii asiatice care pretindea să... democratizeze oamenii, pământurile și civilizații pluriseculare. Dar nomazii lui Stalin înaintară, și în marșul lor macrabru își lăsară corturile la Varșovia, la Budapesta, la Sofia, Praga, Viena și Berlin.

Cioenirea dintre Asia și Europa a lovit țările cele mai fertile ale Sud-Estului, le-a secătuit aducând pretutindeni foamete și disperare.

În afară de bunurile materiale rușii privară popoarele sud-estice și de bunurile morale, iar persecuțiile la care a fost supusă lumea creștină în general și lumea catolică în special n'au cunoscut nici măsură, nici limite. Zadarnice fură toate protestele: acțiunea devastatoare a Sovietelor avea indirect adeziunea aliaților lor, Marea Britanie și Statele Unite. Însăși împărțirea în două a Europei fusese decisă în secret la Yalta, iar Churchill, în "Memoriile" sale, nu se sfiește, cu mentalitatea rece a intermediarului familiarizat cu procente de la 10 la 90%, să arate cum a cedat Rusiei țări și popoare ale căror civilizații dacă nu erau superioare erau cel puțin egale cu ale Angliei.

Idealul de justiție și de libertate pentru care aliații participaseră la al doilea război mondial în numele ideilor generoase din Charta Atlantică ajunseseră în 1944 un ideal mort. Caci substituirea lui Hitler cu Stalin se dovedise a fi cea mai sinistrală glumă a destinului.

S'a ajuns astfel, în mod fatal, la revolte de mai mică sau mai profundă amploare: la Berlin, la Poznan, și la Varșovia (pe aceiași linie trebuie plasat și atacul de la Legația României din Berna), iar acum, în ultimele săptămâni, la dramatica rebeliune în masă a poporului maghiar.

Toate aceste rebeliuni nu au avut caracter fascist, așa cum presa și radiourile comuniste se silesc să ne convingă. Nici un fuhrer n'a mai reînviat — și nu va mai reînvia vreodată — în țările acestea satule de profetii și de salvatori ai umanității, fie cu metodele extremei drepte, fie cu acelea ale extremei stângi.

S'a pus în toate aceste țări, pur și simplu, problema teroarei, a foametei, a ocupației și spoliatării străine.

Este nevoe să mai spunem cât de sinceră și de profundă este admirația și adeziunea noastră față de această demonstrație de constiință civică a poporului maghiar?

A curs sânge din belsug, în Ungaria pentru cauza anticomunistă și noi știm că n'a curs în zadar.

A curs mult sânge în România, începând din 1941, când

soldatii lui Antonescu au luptat și au murit cu sutele de mii pentru o cauză care nu era numai a țării lor ci a întregii lumi creștine. Și nici sângele românilor n'a curs în zadar.

Abia acum, grație recente experiențe maghiare, Occidentul a deschis în sfârșit ochii. Bestialitatea comunistă a apărut în toată nuditățile, inconștiența și cinismul ei. N'a mai utilizat vechile metode stalinene, cu procese în surdina, cu inculpații care își recunosc culpe imaginare, cu execuții sau arestări în masa la orele mici ale nopții.

Criminalii și-au pierdut sângele rece și au eșit cu mitraliera și cu tancul asasinând la lumina zilei pe muncitorii, pe studenții și pe copiii exasperatei Ungarii.

La Budapesta Bulganin și Krusev au reabilitat în mai puțin de o săptămână memoria maestrului lor Stalin, iar Coexistența s'a prăbușit pentru totdeauna sub ruinele însângerate ale Capitalei maghiare și ale întregului Sud-est european.

Niciodată, în cursul istoriei, Rusia n'a fost mai izolată și mai unanim disprețuită ca în zilele acestea.

SORIN BASARAB

Cuvântul Sfântului Parinte

În ultima Scrisoare Enciclică adresată Episcopatului Catolic exprimăm speranța ca și pentru nobilul popor al Ungariei să mijcească zorii unei păci bazate pe dreptate și pe libertate, deoarece pîrea că în acea Națiune situația începea să se desvolte în mod favorabil.

Din păcate însă ultimele știri sosite au umplut sufletul Nostru de o penibilă amărăciune; am aflat, adică, că prin orașele și satele Ungariei curge din nou sângele generos al cetățenilor care aspiră din adâncul sufletului la o dreaptă libertate; că instituțiile de Stat, abia constituite, au fost răsturnate și distruse; că drepturile omenești au fost din nou violate și că o nouă servitute a fost impusă, cu arme străine, poporului însângerat.

Așa dar, după cum ne dictează sentimentul datoriei Noastre, nu ne putem abține de a deplora aceste fapte dureroase, care nu provoacă numai tristețea și indignarea lumii catolice ci și a tuturor popoarelor libere. Aceia asupra cărora cade răspunderea acestor jalnice evenimente, ar trebui în sfârșit să considere că dreapta libertate a popoarelor nu poate fi sufocată în sânge.

Noi, care cu suflet de părinte primim către toate popoarele, trebuie să afirmăm în mod solemn că orice violență, orice nedreaptă vărsare de sânge, din orice parte ar veni ele, sunt totdeauna ilicite; și trebuie să exortăm toate popoarele și clasele sociale către o pace a cărei bază să fie în dreptate și în libertate și care să găsească în caritate alimentul său vital.

Cuvintele pe care Dumnezeu le-a adresat lui Cain: "glasul sîngelui fratelui tîu strigă către mine din pămînt" (Gen., 4, 10) își păstrează și astăzi întreaga valoare; și deci sângele poporului maghiar strigă către Dumnezeu, care, ca judecător drept, pedepsește adeseori păcatele oamenilor de rînd numai după moarte, dar uneori lovește și în această viață, pentru nedreptățile lor, pe cărmuitorii și pe națiunile vinovate, așa cum ne învață istoria.

Dumnezeu să se îndure să miște sufletele responsabililor, în așa fel încât nedreptatea să sfârșescă, iar violența să se potolească și toate Neamurile, împăcate între ele, să-și găsească într-o atmosferă de senină liniște, ordinea cea dreaptă.

Noi înălțăm la Dumnezeu rugăciunile Noastre, rugându-L ca mai ales acei care și-au găsit moartea în aceste dureroase împrejurări, să poată să se bucure de lumina și pacea eternă a Cerului; și mai dorim ca toți creștinii să-și unească și pentru acest scop rugăciunile cu ale Noastre.

În timp ce exprimăm fiecăruia dintre voi aceste sentimente, vă dm. cu tot sufletul vouă, Venerabili Frați, și credincioșilor voștri, și în mod special iubitelui popor maghiar, apostolica binecuvîntare, care să fie garanție de haruri cerești și mărturie a părinteștei noastre dragoste.

Dată la Roma, în Sfîntul Petru, în 5 Noembrie, anul 1956, al optsprezecelea al Pontificatului Nostru.

PIUS-PP. XII

... dar au rămas cismele

...pe soclu, însă au rămas — tragică realitate — ciubotele defunctului Dictator.

PRINCIPII BISERICII CATOLICE ROMANE

ASASINATI IN TACERE

Evenimentele din ultimele săptămâni, al căror teatru este Ungaria, constrâng Occidentul liber să considere în juste sale dimensiuni realitatea tiraniei comuniste în Europa Sud-Orientală.

Occidentul nu poate să nu asculte geamătul care vine din Orientul european.

Drama poporului maghiar este drama românilor, a polonezilor, a tuturor popoarelor strivite de cizma sovietică și nici o speculație optimistă nu mai poate permite să se sperie că teatrul său ar putea rămâne circumscriș la acel sector al Continentului nostru.

Tragedia Ungariei a înfrânt barierele cortinei tăcerii și, cu impetuoasă adevăratei disperări, s'a impus atenției popoarelor libere. Dar tragedia poporului român, martiriul Bisericii sale, se consumă în tăcerea celor mai totale izolări.

Episcopii noștri catolici ispășesc încă în închisoare greșala de a-și fi făcut datoria de buni păstori de suflete, care nu puteau să facă o metrie cu lupul, chiar dacă fiara, ocazional, se îmbrăcase cu pielea mielului chemat «coexistență».

Istoria martiriului lor este istoria persecuției bisericii catolice, istorie care s'a încheiat, cum știm, cu un act arbitrar care decretă întoarcerea românilor uniți la Biserica ortodoxă și declara «non existent» cultul greco-catolic, prevăzând în plus trecerea tuturor bunurilor acestui cult la Biserica ortodoxă, cum și lichidarea ordurilor bisericești și a organizațiilor de caritate și statizarea învățământului confesional. Biserica unită, care în trecut fusese centrul viu al românismului din Transilvania în epoca formării unei conștiințe naționale și istorice a românilor, reprezenta cel mai mare obstacol pentru consolidarea regimului comunist.

În România catolicii erau abia trei milioane, față de o populație de 20 milioane de locuitori și erau împărțiți în două rituri: latin și oriental. La cel din urmă aparținea majoritatea catolicilor români.

Biserica greco-catolică fusese recunoscută de Constituția din 1923 și legalitatea sa confirmată de Constituția Republicii Populare Române prin articolul 27 după care «Libertatea de conștiință și libertatea religioasă sunt garantate de Stat».

În 1948, când regimul comunist o declara «non existentă», ea cuprindea o Mitropolie cu 4 dioceze sufragane și după ultimul război, un Vicariat la București.

Biserica Unită, în afară de faptul de a fi întemeietoarea celor mai bune și mai vechi instituții de cultură exercita, prin presa sa, o mare influență asupra opiniei publice române. Era deci necesar să fie redusă la tăcere și comuniștii începură imediat împotriva ei o campanie de exterminare.

În timp ce ierarhia ortodoxă — din păcate câșiva dintre Păstori și cei mai înalți, căci marea masă a preoților suferea alături de întregul popor — se arăta dispusă să colaboreze cu regimul comunist, conducătorii Bisericii catolice manifestau o rezervă prudentă. Și această izolare a sa a fost interpretată drept o piedecă la încadrarea populațiilor romano-catolice și greco-catolice în organizațiile progresiste ale Statului democratic popular.

Refuzând să servească noul regim (prelații greco-catolici predicau făcând incompatibilitatea dintre comunismul ateu și creștinism denunțând pericolul pe care-l reprezenta pentru popor concepția materialistă o comunismului), Biserica catolică se punează pe o poziție de ostilitate față de noul regim și în curând fu definită «dusmană a poporului».

Asociația pentru Legăturile Româno-Sovietice ceruse Bisericii unite adeziunea să oferindu-i un loc de prim plan în Comitetul Central. Dar catolicii refuzară net. După acest refuz, raporturile dintre Stat și Biserica unită se schimbară radical.

În toamna anului 1946 începe arestarea preoților. Mulți dintre ei sunt acuzați de sabotaj, de reacționarism, de comert negru, iar alții sunt alungați de la parohiile și chiar de la casele lor.

În martie 1948 un decret licenția pe toți preoții uniți care trecuseră de 60 de ani.

În școlile profesionale Episcopii nu mai numesc pe profesori, ei Statul,

Patriarhul Justinian — trist instrument al poliției sovietice — semnând în Cartea sinodală actul trecerii clerului unit la Biserica Ortodoxă.

iar cărțile de școală, îmbăscite de marxism, sunt impuse de regim.

În sfârșit, noua Constituție din 1948 suprime definitiv învățământul confesional și împreună cu el și presa catolică, singura în măsură să asigure un contact între credincioși și autoritățile eclesiastice.

Toate aceste măsuri, al căror obiectiv era distrugerea Bisericii greco-catolice, erau susținute de o foarte activă campanie de denigrare a catolicismului. Prin presă și prin radio guvernul ataca necontenit Biserica Catolică și pe Sfântul Părinte. Scopul acestei propagande era să pregătească opinia publică la prsecuție.

În 17 Iulie fu denunțat Concordatul încheiat între România și Statul Vatican la 10 Mai 1927. În același an, la 4 August, fu publicat decretul asupra Regimului General al Culturilor. Acest decret pune sub controlul Statului toate confesiunile religioase iar Statul își aroga dreptul de a-l împiedeca pe Papă de a-și exercita jurisdicția spirituală asupra credincioșilor din România. Legea asupra Regimului General al Culturilor nu era decât un mijloc pentru a pregăti drumul noulor dispoziții ale guvernului care nu întârziară a se transforma în acte de violență și în abuzuri de tot felul.

În același an, în luna Septembrie, persecuția se îndreptă împotriva capilor Bisericii unite.

Cel dintâi dintre ei care fu lovit fu Episcopul Ion Suciu, splendidă figură de apostol, care denunțase pericolul oricărei forme de colaborare cu dușmanii Bisericii și care cutreera Tara dintr'un cap în altul predicând Evanghelia și pregătind spiritual pe uniți pentru marea încercare care-i aștepta.

Imediat după destituirea sa fură scoși din funcție Episcopul latin de Satu Mare, Ion Scheffer, Alexandru Russu, Episcop unit de Maramures, V. Traian Frențiu, Episcopul de Oradea Mare, Ioan Bălan, Episcopul unit al Lugojului și în cele din urmă Alexandru Cisar, Arhiepiscopul latin de București și Augustin Pacha, Episcopul latin de Timișoara.

După ce fură depuși patru din cei șase Episcopi uniți, iar ceilalți doi (Mons. Iuliu Hosu, Episcopul de Cluj și Vasile Aftemie, Vicarul de București) fură împiedecați să-și exercite sacra misiune, autoritățile comuniste convocară un sinod la Cluj, în care fu sancționată trecerea catolicilor uniți la schismă.

Către sfârșitul lunii Septembrie 1948 înmănușă-tăturor preoților o circulară prin care erau invitați să delege parohii care trebuiau să reprezinte la Congres. Cu înșelăciuni sau cu amenințări, o parte din clerăderă. Marea majoritate, însă, refuză să scalească actul de adeziune. O mare parte dintre cei care au aderat și-au dat consimțământul numai după lungi torturi și multe iscălituri au fost smulse în timp ce semnatarii se aflau în stare de inconștiență. Cei care se abținuseră au fost aruncați în închisoare și de mulți dintre ei nu s'a mai știut nimic.

După încheierea Congresului delegații plecară la București, unde fură primiți de către Patriarhul ortodox

Se ceru Episcopatului latin să redacteze un Statut. Proiectul de Statut fu prezentat guvernului de către Episcopii Marton și Durcovici, singurii care încă mai erau liberi după arestarea Arhiepiscopilor latini Alexandru Cisar, Augustin Pacha, E-

piscopul Timișoarei și a lui Ioan Scheffer, Episcopul de Satu Mare. Dar proiectul fu respins și guvernul impuse redactarea unui nou Statut care să țină seamă de exigențele regimului comunist și să excludă dreptul de jurisdicție al Papei. Episcopii refuzară să redacteze noul Statut și fură arestați. «Lupta pentru pace» deveni atunci pentru guvernul de la București un pretext pentru a începe campania prin care își promise să oțină provocarea unei schisme. Această campanie, prezentând Roma ca partizană a războiului și Moscova ca o apărătoare a păcii ar fi trebuit să îndepărteze pe credincioșii catolici latini de clerul lor.

Fu creat un Comitet Catolic de Acțiune însărcinat să facă populară ideea păcii comuniste și să convingă pe preoții catolici să iscălească Apelul pentru Pace. Dar și de rândul acesta comuniștii se isbiră de fermitatea și intransigența catolicilor. Comitetul, care nu era decât un instrument de activitate comunistă, lansă un manifest împotriva Episcopilor catolici acuzați de a se fi aliniat cu dușmanii păcii.

Această tentativă se încheie și ea cu un faliment. Comuniștii începură atunci o deplorabilă campanie de denigrare a Bisericii catolice. Nunțiată fu acuzați de «spionaj» și fu obligată să părăsească România în termen de 3 zile.

La 10 Octombrie avu loc un congres, la Gheorgheni, în care urmau să fie discutate problemele relative la pace. Participanții fură târâți cu forța, unii momiți cu minciuni, alții șantajați în mod ignobil, conform tacticii de totdeauna a comuniștilor. Fu discutată și problema normalizării raporturilor dintre Stat și Biserica și catolicii fură invitați să colaboreze pentru «progresul socialismului».

Acest congres fu o nouă ocazie pen-

tru a deslănțui o violentă campanie de ură împotriva catolicilor «reacționari și retrograzi». Mulți preoți catolici fură arestați, în vreme ce comuniștii începură să-i convingă pe cei mai puțin tari de urechi. Fură numiți parohi «progresiști» și se organiză o intrunire «progresistă» la București (14 Martie 1951). Cu această ocazie fu elogiât exemplul catolicilor unguri și cehoslovaci, care acceptaseră să colaboreze cu respectivelor guverne de democrație populară.

Si de rândul acesta preoții, care nu se îndepărtaseră de linia unei intranzigente izolări, fură arestați și se înscenă un proces în care fură condamnați pentru «trădare» împreună cu Episcopul Pacha care, la 85 ani fu condamnat la 18 ani de închisoare.

Tribunalul condamnă și pe Mons. Iosif Schubert, Vicarul General al Bucureștilor, și pe Msg. Adalbert Baros, Vicar general de Timișoara, care fură înlocuiți cu elemente rebelle autorității eclesiastice și cu excomunicati.

S'a afirmat că persecuția religioasă în România a fost mai violentă decât aceea din alte Țări și aceasta este adevărul. Cum este adevărat că procesul de distrugere al Bisericii a fost condus până la cele mai grave consecințe.

Biserica catolică română amputată de capii săi, lipsită de Episcopii săi și redusă la un foarte mic număr de preoți încă «liberi» să se miște într'un spațiu fizic care să nu fie acela limitat la obligatorii patru pași între o ușă ferecată și o fereastră zăbrețită, e totuși încă vie.

Încercătoare în triumful dreptății ea așteaptă, ea cere ca ușile închisorilor să se deschidă și să restitue vieții pe aceia care încă zac prin beciurile poliției condamnați pentru crime pe care nu le-au săvârșit și pentru că au apărât adevărul.

miscellanea

Presă italiană a publicat următorul comunicat transmis și de Radio-Roma:

«Comunitatea Românilor Liberi din Italia, în timp ce se închină cu respect și admirație în fața eroice rezistențe a poporului maghiar împotriva barbariei sovietice, face apel la opinia publică a tuturor Țărilor civilizate ca să ceară la ONU imediată punere în practică a rezoluției Intruniri Generale a Națiunilor Unite prin care se impunea agresorului să se retragă din Ungaria.

Pământul acestei martirizate Națiuni mustește încă de sângele generos vărsat pentru apărarea libertății și a civilizației creștine.

Au trecut mai bine de 10 ani de când întreaga Europă orientală a fost abandonată neânduratăului colonialism sovietic și usurpării comuniste. România este și ea victima tiraniei rusești. Orașele românești, transformate într'un zid de apărare anticidentală, sunt astăzi ocupate de peste 25 divizii rusești iar guvernul, impus cu forța de către străini, este în mâinile unei minorități politice, care n'are nimic în comun cu interesele și destinele poporului. De aceea, interpretând voința fraților noștri exploatați de către comunismul ateu și strănși în cleștele imperialismului sovietic, informăm că, solidari cu vecinii noștri maghiari și în interesul păcii, românii cer și ei ca armatele ruso-mongole să părăsească solul patriei lor și cer alegeri libere și democratice garantate de Națiunile Unite».

A large newspaper clipping with the headline 'Credincioșii greco-catolici se solidarizează cu acțiunea celor 430 de clerici' and 'Telegramele primite de Sf. Patriarhie'. The text discusses the solidarity of Greek-Catholic clergy with the actions of 430 Orthodox clergy members. It includes a sub-headline 'IN INTREG ARDEALUL SE DESFĂȘOARĂ TRECEREA CLERULUI SI CREDINCIOȘILOR „UNITI” LA BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ' and 'COMUNICATUL SFINTEI PATRIARHII'. The article details the political and religious context of the time, mentioning the Romanian Communist Party's actions and the role of the Holy See.

Presă comunistă din București anunță trecerea «în masă» a credincioșilor uniți la Biserica Ortodoxă (Octombrie 1948).